

ПРЕССЪОБЩЕНИЕ № 106/26

Люксембург, 16 юли 2026 г.

Решение на Съда по дело C-196/24 | [Aucrinde]¹

Съд на държава членка не може да откаже да изпълни изпратено от съд на друга държава членка искане за събиране на доказателства чрез ексхумация на тялото на презумптивен родител с цел установяване на родствена връзка само защото това е забранено от неговото национално материално право

В рамките на спор във връзка с установяване на произход, започнат в Италия, италиански съд иска от френски съд да се ексхумира тялото на презумптивния баща на ищеца, за да се изготви генетична експертиза след смъртта. Съдът постановява, че регламентът на Съюза за трансграничното събиране на доказателства² не допуска френският съд да откаже да изпълни това искане по съображение, че неговото национално материално право забранява, без изрично съгласие на съответното лице, дадено приживе, генетична идентификация след смъртта в граждански спор. Предвидените от този регламент основания за отказ за изпълнение са изчерпателни. Тъй като те не включват наличието на такава национална материалноправна норма, забраната, предвидена във френското право, не може да се изтъкне в настоящия случай, за да се препятства изпълнението на исканото събиране на доказателства.

Лице е завело дело пред италианския съд, за да бъде признат неговият произход по отношение на презумптивния му баща, чието тяло е погребано във Франция. За да се извърши генетична експертиза след смъртта италианският съд отправя, съгласно регламента за трансграничното събиране на доказателства, искане до компетентния френски съд да извърши ексхумация на тялото на презумптивния баща и да вземе ДНК.

Френското право обаче забранява, без изричното съгласие на съответното лице, дадено приживе, такава генетична идентификация след смъртта във връзка с производство за установяване на произход. Френският съд пита Съда дали тази национална материалноправна норма може да обоснове отказа за извършване на исканото събиране на доказателства.

Съдът отговаря, че регламентът за трансграничното събиране на доказателства не допуска замолен съд да откаже да изпълни искане за събиране на доказателства чрез вземане на генетичен материал след ексхумацията на тялото на презумптивния родител по съображение, че национална материалноправна норма забранява събирането на такива доказателства.

Този регламент е строго ограничен до процесуалните аспекти на събирането на доказателства в съдебните производства с трансгранично значение. Решението да се разпорежи действие по събиране на доказателства всъщност е от компетентността на съда, сезиран с граждански или търговски спор, докато замоленият съд отговаря за неговото изпълнение в съответствие с процесуалните правила на държавата членка на този съд.

Освен това основанията за отказ за изпълнение на искане за събиране на доказателства са изчерпателно изброени в регламента и трябва да се тълкуват стриктно. **Следователно замоленият съд не може да изтъква норма от своето национално материално право**, включително норма, произтичаща от основните принципи на правния му ред, за да откаже да изпълни искане за събиране на доказателства.

Накрая, само молещият съд трябва да провери дали действието по събиране на доказателства, което разпорежда във висящо пред него съдебно производство, е в съответствие с основните права, гарантирани от Хартата на основните права на Европейския съюз (наричана по-нататък „Хартата“).

В случая, що се отнася до съмненията на френския съд относно зачитането на правото на човешко достойнство, закрепено в член 1 от Хартата, нищо в преписката не показва, че италианският съд не е отчел надлежно това право при претеглянето на конкуриращите се интереси в настоящото дело. Освен това в случая не може да се установи никакъв системен риск от нарушаване на основните права пред италианските съдилища. Поради това не е оправдано френският съд да може да проверява дали италианският съд действително е зачел основните права, гарантирани от Хартата, за да дерогира принципа на взаимно доверие и да откаже на това основание исканото събиране на доказателства.

ЗАБЕЛЕЖКА: Преюдициалното запитване позволява на юрисдикциите на държавите членки в рамките на отнесен до тях спор да се обърнат към Съда с въпрос за тълкуването на правото на Съюза или за валидността на акт на Съюза. Съдът не решава националния спор. По него следва да се произнесе националната юрисдикция в съответствие с акта на Съда. Актът на Съда обвързва по същия начин останалите национални юрисдикции, когато са сезирани с подобен въпрос.

Неофициален документ за медиите, който не обвързва Съда

[Пълният текст и евентуално резюмето](#) на съдебното решение се публикуват на уебсайта CURIA в деня на обявяването.

За допълнителна информация се свържете с Илияна Палъова ☎ (+352) 4303 4293.

Кадри от обявяването на решението могат да се намерят на [„Europe by Satellite“](#) ☎ (+32) 2 2964106.

Поддържайте връзка!

¹ Името на настоящото дело е измислено. То не съвпада с истинското име на никоя от страните в производството.

² [Регламент \(ЕС\) 2020/1783](#) на Европейския парламент и на Съвета от 25 ноември 2020 година относно сътрудничеството между съдилища на държавите членки при събирането на доказателства по граждански или търговски дела (събиране на доказателства).